

GASTAR LA VIDA

per LLUÍS ESPINAL, sj

Jesucrist ha dit: «Qui desitgi estalviar la vida la perdrà; i qui la gastí per mi, la recobrarà a la vida eterna».

Però a nosaltres ens fa por gastar la vida, donar-la sense reserves. Un terrible instint de conservació ens fa ser egoistes, i ens paralitza quan volem jugar-nos la vida.

Tenim seguretats per tot arreu per evitar el risc. I, sobretot, hi ha la covardia.

Senyor Jesucrist, ens fa por gastar la vida. Però la vida ens l'has donada per gastar-la; no es pot estalviar en egoisme estèril. Gastar la vida és treballar pels altres, malgrat no paguin; fer un favor a qui no el tornarà; gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal, sense falses prudències; és cremar les naus en bé dels altres.

Som teies que únicament tenim sentit quan ens cremem; únicament així serem llum.

Deslliura'ns Senyor de la falsa prudència, d'aquella que ens fa evitar el sacrifici i buscar la seguretat.

Gastar la vida no es fa amb grans gestos ni amb falsa teatralitat. La vida es dona senzillament, sen.se publicitat, com l'aigua del riu, com la mare dona el pit al seu fill, com la suor humil del camperol.

Entrena'ns, Senyor, a acceptar el risc de l'impossible, perquè darrere l'impossible hi ha la teva gràcia i la teva presència; no podem caure en el buit.

El futur és un enigma, el nostre camí s'endinsa en la boira; però desitgem continuar donant-nos, perquè Tu estàs esperant en la nit, amb mil ulls humans vessant llàgrimes.